

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Kristian Nielsen:

Min egen Livsskildring.

KRISTIAN NIELSEN

MIN EGEN LIVSSKILDRING

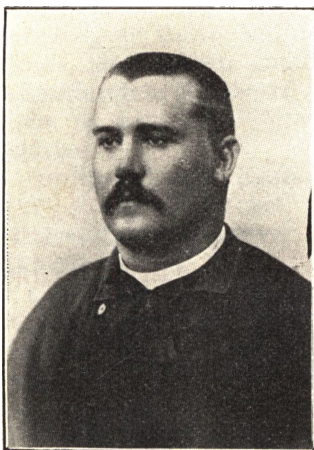
ODENSE
ANDELSBOGTRYKKERIET I ODENSE
1920

Kære Læser!

Er du Køber af denne lille Bog, modtag da min hjerteligste Tak, og jeg tror, naar du har gennemlæst den, ikke vil fortryde at have ydet dit Bidrag for at støtte mig i Kampen for Tilværelsen.

KRISTIAN NIELSEN.

Kristian Nielsen.

Hvorfor jeg har valgt dette Emne at skrive om, er fordi om det muligen skulde kunne have nogen gavnlige Indflydelse for Samfundets Stedbørn, da jeg selv er et af dem og som Følge heraf ved, hvor Skoen trykker.

Jeg er nemlig født som Krøbling den 27. August 1873 i Uglebjerghuset paa Højby Mark ved Svendborg Landevej ca. 1¼ Mil syd for Odense.

At der i Almindelighed er stor Alvor til Stede i Barselstuen, siger sig selv og stor Glæde, naar det er vel overstaaet, men hvad Sorg har der dog ikke været her, da jeg, det vanføre Drengbarn, kom frem for Lyset og blev præsenteret for mine Omgivelser; særlig for mine stakkels Forældre maa det have været et haardt Slag, thi endnu var jeg mig jo ikke min tunge Skæbne bevidst. Straks efter, at jeg var født, blev jeg hjemmedøbt og fik i Daaben min Faders Navn, Kristian Nielsen, thi der havde vel ikke været større Sandsynlighed for, at en saa elendig Vanskabning, som jeg var, skulde kunne have levet, og Lægen blev tilkaldt, men som kun kunde konstatere, at her var

intet at gøre, jeg var altsaa henvist til Livet, som jeg var, til kun at vokse med Aarene i min Forkrøblethed.

Snart rygtedes det ud over den ganske Egn om den uhyggelige Fødsel, og et gammelt Ord siger, at Tiden læger alle Saar, hvad den vel ogsaa nok gør, selv om man i Tilfælde som dette endog maa regne med et langt Liv fra Vuggen til Graven, men Sorgen forblev jo dog gennem Tiderne heldigvis ikke lige stor.

Underlig for Resten Skæbnens ironiske, lunefulde Spil; jeg var saaledes den femte i Rækken af en Børneflokk paa 10 Søskende, 6 Piger og 4 Drengene, alle velskabte undtagen mig, ja de fejlede ikke Spor, hverken fysisk eller aandelig, mine Forældre var ogsaa i enhver Henseende fuldt ud normale og velskabte Mennesker, kun jeg alene blev af den tunge Skæbne ramt saa haardt.

Den Nat, jeg blev født, var det et forfærdeligt Tordenvejr, da de ad Allerupgyden kørte efter Jordemoder, kunde de fra Laanbjerg, hvor de kom over, se ikke mindre end 7 Brande foraarsaget ved Lynnedslag, og de havde Møje med at styre de fyrige Heste i det urolige Vejr; jeg har siden, efter at være bleven voksen, før i Spøg sagt, at jeg havde vel taget Skade i Hærdningen; men et Spøg et andet Alvor, mon det ikke ogsaa kunde betragtes som et Slags Ilddaab for min Indtræden i Verden?

Mine Forældre var kun Smaakaarsfolk, vi havde jo nok det store Hus, hvorpaa kunde holdes 2—3 Køer, men dog ikke større, end at der maatte arbejdes udenfor Hjemmet, Pløjedage o. s. v., til Tider baade af Fader og Moder paa én Gang; da blev Hus og Hjem overladt til de større Børns Varetægt, ja det kunde undertiden nok knibe svært med at skaffe det aller nødvendigeste til Livets Underhold, og det var ikke saa sjældent, at der var Smalhans til Stede, saa vi lærte tidlig at stifte Bekendtskab med Fattigdommen og forlige os med Nøjsomheden.

Det er jo ganske almindeligt, især hos Smaafolk, at de mindre Børn bliver passet af de større, det faldt saaledes en stor Del i mine større Søskendes Lod at passe mig, og da Væksten var normal, var der nok at gøre med at løfte, bære og bakse med mig, da jeg ikke blev til at gaa, før jeg var i 6 Aars Alderen; først da fik jeg lært at gaa ved Krykker, som nu gennem 40 Aar har været mine tro Undersaatter; nu kunde jeg altsaa gaa, men hvor kneb det ikke med Fodtøjet til de stakkels vanføre Fødder, da jeg ikke kunde bruge andet, end hvad vi selv lappede og kludrede sammen.

Imidlertid gik Aarene sin vante Gang, det ene afløste det andet, og vi var nu naaet ud over den Tid, da jeg forlængst skulde have haft begyndt at gaa i Skole, men ak,

det faldt ikke i min Lod, skønt baade Forstand og Sanser var gode nok, men der var langt til vor Landsby-Skole, og selv om jeg var kommen derhen, hvad saa? jeg var jo dog alligevel saa afhængig af andre og fuldstændig hjælpeløs som et lille Barn; jeg har f. Eks. aldrig med egen Haand puttet en Mundfuld Mad i min Mund og skulde heller aldrig blive til det, saa det vilde nok ikke have nyttet stort, om jeg var kommen i Skole.

Jo, jeg har alligevel en eneste Gang været i Skole, og det var den Gang, jeg blev indpodet Kokopper; da blev jeg sat i en Barnevogn, en af disse med 2 Hjul, et Ben og en Stang og trillet Vejen frem og tilbage; jeg var indpodet med Vaccine én Gang før i Odense, som ikke slog an, men da der i Skolen blev taget af et lille Barn gik det an, og det saaledes, at da jeg de bestemte Dage efter blev synet ved Korsvejen, hvor Lægen kom forbi og havde været saa elskværdig at syne mig der paa Landevejen for at spare os for Halvvejen med Trillevognen, gav han os Anvisning paa, hvorledes vi havde at forholde os, hvis Armen blev for stram.

Efter mine Begreber i alt Fald hvilket Held, vi var nemlig saa heldig, nu da Tiden var inde, at der alvorlig maatte tænkes paa at faa mig konfirmeret, ret paa engang at faa skiftet baade Præst og Lærer, som

paa det kærligste, da de blev underrettet om, hvorledes det forholdt sig, paatog sig Forberedelsen til min Konfirmation, og i en kort Forberedelsestid kom Læreren nu hos mig i Hjemmet to Gange ugentlig og Præsten en, saa jeg lige fik den nødvendige Undervisning, hvorpaa jeg kunde konfirmeres.

Ved en lille Familiefest den 2. Maj 1889 blev jeg konfirmeret i Hjemmet; foruden Præsten var ogsaa min Lærer til Stede; jeg var under den hellige Handling dybt bevæget, og hvorfor det mon? Jo, jeg tror og det maa antages, at det var den hellig Aand, som rørte de ædle Strengte i det forkrænkelige Legeme.

Da Præsten ønskede mine Forældre til Lykke og Velsignelse med mig, bemærkede han, at det troede han nok, de skulde faa, og jeg kom siden efter til at tænke paa, hvad Lykke og Velsignelse en saadan Stakkel som jeg vel skulde kunne bringe, men ser du, kære Læser, det forstaar vel hverken jeg eller du saa nøje.

Efter at den alvorlige Handling var forbi, og vi var samlet ved en lille Forfriskning, bød min gamle Præst mig en Cigar; den Dag, jeg blev konfirmeret, sagde han, fik jeg Lov til at ryge, jeg havde nu allerede før den Dag begyndt lidt og husker saaledes engang Læreren kom, at jeg stak Piben til Side; naa, han var heldigvis ikke slem, men

kunde godt, om det skulde være, hjælpe os med et lille Slag Kort.

Hvad disse to Mænd, Skolelærer Sørensen, Højby, og Pastor Lorenzen, Nr. Lyndelse, var for mig ved min Konfirmation, føler jeg Trang til at notere min hjerteligste Tak for her.

Nu var jeg altsaa konfirmeret og skulde ligesom mine andre Søskende have været ud at tjene, hvis jeg havde egnet mig til det, men blev, uskikket som jeg var til alt Arbejde, naturligvis forbigaaet, ja, der var en med stækkede Vinger, en som fra den gamle Rede med Vemod maatte nøjes med den snævre Horisont og se de andre af Kuldet flyve ud til Friheden, Fremtiden, Lykken og Livet; ja, hvor tit stod jeg ikke her og skuede ud mod Friheden i Længsel efter med spændte Vinger at flyve langt, langt ud til fremmede Egne, ud til Friheden, Fremtiden, Lykken og Livet, ja, tænk blot, kære Læser, du som er fri, hvad det betyder at blive forbigaaet og staa ene tilbage, som jeg stod; jo tro mig, det var tungt, dog tungere skulde det blive eftersom Tiden skred fremad i den modne Manddomsalder, da kunde det undertiden nok knibe svært, naar det unge, varme, fyrige Blod bruste stærkt, naar Naturen brydes med Fornuft og Uforstand.

Det var ikke saa underligt: en stor Børneflokk, smaa Kaar, at mine Forældre havde

prøvet paa at faa lidt Understøttelse til deres daarlige Barn, men der blev svaret, at først, naar jeg var 18 Aar, saa havde de, den offentlige Forsorg (Fattigvæsenet), mig til fuld Forsørgelse, saa vi fik nøjes, alt som det skurrer, med disse forrykte, profane, og kom da ogsaa over disse Aar med foruden deres Hjælp.

Hvordan faar du dog Tiden til at gaa, blev jeg ikke saa sjælden spurgt, naar Folk talte med mig og nok vilde vide noget om mine Forhold. Aa, jo saamænd, det gik jo endda, jeg var jo vant til Lediggang og skulde blot se at faa Tiden til at gaa, og den gik da ogsaa, som den kunde bedst, dels med Læsning, thi heldigvis havde jeg da faaet lært at læse, og dels med at besøge Venner, Naboer og Bekendte der omkring paa Egnen, for kunde jeg ikke arbejde selv, interesserede det mig dog meget at se andre arbejde, særlig Landbruget, jeg var jo Landboer og fulgte, saa godt jeg formaaede, med Opmærksomhed de forskellige Aarstiders Arbejde; jo, jeg beundrede og elskede Naturen i Storm som i Stille og ikke mindst, naar jeg med Respekt iagttog Elementernes Storhed, naar de livlig rørte paa sig, saa følte jeg mig min Gud endnu nærmere, end naar det var roligt Vejr.

Nu var omsider Tiden altsaa kommen, da jeg kunde indrulleres, rigtignok ikke i Lægdsrullen til Session og Landsoldat, men

i Samfundet som Fattiglem; heldigvis blev jeg aldrig fremstillet paa Session, saa den gamle Vise:

»Og naar Sessionen kommer,
som holdes skal for alle Mand,«

i dette Tilfælde ikke fik staa ved Magt; saa havde jeg ikke Fornøjelsen at kunne springe Soldat, havde jeg da den Fornøjelse ikke at blive udleveret i Kløerne paa den raa Institution; som sagt var jeg aldrig paa Session, men dog maatte jeg alligevel staa for noget lignende hjemme, nemlig for en Synsprøve, da jeg blev undersøgt for at faa konstateret, om jeg var kvalificeret og være værdig til at modtage Fattighjælp af Højby Sogn; foruden Distriktslægen var Sogneraadsformanden ogsaa til Stede som Vidne, sidstnævnte vendte sig straks bort fra Synsforretningen; den store Mand var synlig bevæget, truffet ved Synet af Livets Alvor, da han saa mine Skavanker blottede. Jeg bestod Prøven; der var intet til Hinder, Skabelonen var fuldt ud kvalificeret og egnet til Værdigheden.

Som fuld Forsørgelse blev vi nu tilbudt 100 Kroner, siger og skriver hundrede Kroner, om Aaret; vi mente jo rigtignok, det var noget lidt; »prøv med det,« sagde Sogneraadsformanden, »og I skal se, det gør bestemt godt,« og hvad vi havde jo heller ikke faaet noget før og slog til med den

Tanke, at den altid kunde forhøjes, men det var lettere tænkt end gjort, selv om vi successive gennem de mange Aar har faaet den forhøjet adskillige Gange, og har da ogsaa under en saadan Forhandling før været tilspidset i den Grad, at jeg nær var havnet ude paa Lumby Fattiggaard, hvad for mit Vedkommende sikkert vilde være ensbetydende med at blive levende begravet; men hvad generede det den storagtige Sogneraadskonge (under Formandsskabet Peter Hansen, Højby Vestergaard); uanset Samvittigheden havde han jo lovlig Ret til at holde de fattige nedtrykte i Samfundet og kunde da ogsaa paapege, hvad et vel-skabt Fattiglem kostede Sognet, hvad jeg kostede og kunde holdes for paa Fattiggaarden, nej, her hjalp ingen kær Moerlil, det var jo kun et Fattiglem, ingen Persons Anseelse, uagtet det ærede Sogneraad med mig stod over for et enestaaende Tilfælde i Samfundet, men takket være klogere Hoveder end Højby Sogneraads, slap jeg dog heldigvis fri for dengang at blive smidt ud paa deres Fattiggaard, og det vise Sogneraad maatte for en Gangs Skyld bøje sig for et beskedent haardt tiltrængt, retfærdigt Krav.

Ja, havde jeg ikke truffet større Kærlighed til Næsten andre Steder end i Højby Sogneraad, var jeg sikkert forlængst bukket under i Kampen for Tilværelsen.

Først nu dette, at jeg er 46 Aar gammel,

og har, fra jeg var 18 Aar, af Højby Sogneraad nydt en aarlig, utilstrækkelig Fattighjælp og dernæst nogle Spørgsmaal tilegnet Højby Sogneraad, som jeg dog ikke venter nogensinde at faa besvaret, hvad for Resten ogsaa kan være det samme, thi ikke desto mindre skal de alligevel ansøres her.

F. Eks.: Uanset en forældet, gammel, forbandet Lov, men paa Ære og Samvittighed, hvorledes har I da nu i disse mange Aar varetaget en fattig Krøblings Interesser?

Mon nogen af Eder blot for et eneste Aar vilde sælge sin Førlighed for 100 Kroner?

Hvad gav jer overhovedet den Ret til efter eget Fordogtbeholdende at beskatte mine Forældre paa den Maade ved ikke at yde det nødvendigeste til mit Underhold, forsaavidt I har mig til fuld Forsørgelse?

Mon der ikke, naar alt kom til alt, hvis der da overhovedet findes retfærdig Lov og Ret i Landet, gældende ogsaa for Smaafolk, kunde gøres Erstatningskrav gældende overfor en saa uretfærdig Adfærd som denne?

Var min Skæbne mon ikke tung nok, uden I behøvede at øge den endnu yderligere ved Næringsssorger med en karrig tilmaalt Fattighjælp?

Mon ikke, hvis I fik lært at gaa ved Krykker, bedre vilde kunne forstaa, hvad det vil sige konsekvent at tyrannisere Samfundets Stedbørn?

Hvorledes kan I med god Samvittighed

forsvare den Maade, hvorpaa I varetager Fattiges Interesser?

Mon I nu virkelig ogsaa i det hele taget er kvalificeret til i et Nutidssamfund tilbørlig at varetage de Interesser, hvortil I blev kaldet, eller sidder I maaske inde med Tilidshvervet som en Ære og ikke som Pligt?

Nu er det snart 1900 Aar siden, at Jesus sagde: »De Fattige have I jo altid hos eder, og naar I ville, kunne I gøre vel imod dem;« men hvorledes er denne Henvisning til Dato efterkommet og praktiseret i det Herrens Aar 1920?

Tror I ikke, at den Slags Mennesker som jeg, der er født paa Livets Skyggeside, godt vilde kunne taale lidt mere Solskin?

Mente I ikke, jeg var ydmyget nok foruden at faa min Understøttelse udbetalt som Fattighjælp, kunde dette forlængst ikke have været afhjulpet, hvis blot I havde haft lidt Interesse for Sagen?

Er det mere end rimeligt, da jeg paa ingen Maade er Skyld i min Skæbne, at jeg gerne vil have mine borgerlige Rettigheder?

Paa hvor mange Omraader er der ikke gjort gode Fremskridt i human Retning, undtagen her?

Mon ikke jeg har samme Ret til Livet som enhver anden, hvorfor saa den store Forskel?

Ja, der kunde fremføres endnu langt flere Argumenter, men jeg vil afbryde her med

at betegne det offentliges Omsorg for min Part til Dato som en Samfundsbrøde.

Jeg har engang ansøgt om at faa min Understøttelse fritaget for Fattighjælps Virkning, men Facit blev som følger:

FYNS STIFTAMT

Odense, den 12. Septbr. 1910.

Indenrigsministeriet har under 9. d. M. tilskrevet Amtet saaledes:

»I det med Amtets Skrivelse af 27. f. M. tilbagefulgte Andragende har Kristian Nielsen af Odense anholdt om, at den Understøttelse, der i en Aarrække er bleven ydet ham af Fattigvæsenet, for Fremtiden maa blive udredet af Hjælpekassen.

I denne Anledning skulde man til Efterretning og videre fornøden Bekendtgørelse tjenstlig melde, at Ministeriet med Hjælpekassens Bestyrelse maa være enig i, at Overførelsen af den paagældende til fremtidig Forsørgelse af Hjælpekassen under de foreliggende Omstændigheder ikke bør finde Sted.«

Hvilket herved meddeles Sogneraadet til Efterretning.

F. Simony.

Til Højby Sogneraad.

Der var altsaa ikke noget at lave, men I, mine Formyndere, maa vide, I, hvem under en umyndig Stakkel som jeg sorterer,

at for saa vidt jeg ikke gav mig selv Livet og ikke selv har Ret til at tage det, vil have Lov til som levende Skabning og Menneske i et kristent, civiliseret Kulturland at kræve min Ret som fri Borger i et frit Land, ja, det var ønskeligt, om det snart maatte gaa op for rette Vedkommende, hvad her er forbrudt, for tro blot ikke at det gik ubemærket hen, og vogt jer, thi Nemesis, den straffende Retfærdighed, vil til sin Tid i en eller anden Skikkelse hjemsøge enhver Uretfærdighed, ogsaa denne.

Mine Forældres fremskredne Alder, økonomiske og pekuniære Vanskeligheder gjorde sig omsider mere og mere gældende, og efter grundig Overvejelse blev den Beslutning taget at sælge vort gamle Hjem paa Landet og flytte ind til Odense; det var en begivenhedsrig Tid, især for mig, der aldrig saadan rigtig havde været hjemme fra; jeg, der var født og opvokset paa Landet, skulde nu til som Bonde at stifte Bekendtskab med Bylivet og tilegne mig Byskikke, og selv om det var med Vemod, der maatte tages Afsked med det gamle Hjem, var det dog alligevel med en vis Begejstring og Forventning til Fremtiden, hvad den saa end skulde bringe.

Da denne Plan imidlertid nu var praktiseret, Ejendommen afhændet, Ejendele realiseret og klareret, hvor vi skyldte, var vi klar til Afrejse og i den dejlige Foraars-

tid, den 3. Maj 1897, flyttede vi fra vort gamle Hjem paa Højby Mark til Odense, og vi kom til at bo paa Heden lige overfor den gamle Markedsplads; der var jo, hvad Gøglet angaar, saa godt som Marked hver Dag hele Sommeren igennem, saa der var noget for mig til Tidsfordriv, som kun skulde se at faa Tiden til at gaa paa bedste Maade, saa godt det lod sig gøre, men selv om der i Købstaden var nok at kigge paa, skal jeg dog aldrig nægte, at naar det undertiden traf sig, jeg kom uden for Byen og saa ud over Markerne, langt ud i Horisonten, da drog jeg i Tanken paa Langfart, bort fra Købstadlivets pulserende Døgnrummel ud til de hjemlige idylliske Egne, det gamle Hjem, hvor jeg kendte hver Krog og hver Plet saa godt.

Om Efteraaret flyttede vi ud paa Nyborg Landevej, hvor mine Forældre havde købt Ejendommen Nr. 24 ved Albani Sø, her boede vi i tre Aar, solgte Ejendommen igen med lidt Avance og flyttede atter tilbage til Heden, hvor vi nu har boet siden.

I det Mellemrum, vi ikke boede paa Heden, var der foregaaet en stor Forandring: den gamle Markedspladsplads var nemlig fuldstændig omkalfatret til »Den 18. danske Landmandsforsamling Odense 1900«, fra Markedsplads til det dejligste Anlæg, hvor jeg nu om Sommeren færdedes me-

get; ja, hvor ofte har jeg ikke her, naar jeg et eller andet Sted i det smukke Anlæg sad hyggeligt i mine egne Tanker, tænkt over Livets store Kontraster, f. Eks. dette, i den sydlige Ende af Anlægget laa Fodfolkskasernen og i den nordlige Ansgars Kirke, her prædikedes for Menigheden Fred, og derude oplæres unge Mennesker professionelt i Myrderi, jo, hvilken Kontrast, ja, uvilkaarlig kunde jeg undertiden gribe mig selv i disse Betragtninger, hvad skal man mene, hvad skal man tro og hvad skal man gøre for at være paa den rigtige Side af Plankeværket i denne Pærevælling? men heldigvis er jeg forlængst ude over den Tid, hvad jeg skal mene, tro og gøre med Hensyn til, om man kan tilkæmpe sig sin Salighedssag med stiv Bajonet eller med Salver paa Kirkegaarden over Graven skydes ind i Himlen.

Da nu Markedspladsen med sin Underholdning ikke var mere, begyndte jeg at søge om ved Hovedindgangen til Odense Assistentskirkegaard; her opholdt jeg mig meget en Aarrække om Sommeren, ikke alene blot for at forslaa Tiden, men ogsaa som Almissetager; ja, her kom jeg i Berøring med en Masse Mennesker, og mange er de kære Minder, jeg har herfra, og jeg føler Trang til, saa langt det lader sig gøre, herved at takke alle, der i kærlig Opmærk-

somhed viste mig Deltagelse og lettede mig den Byrde, som Skæbnens lunefulde Ironi saa tungt havde lagt paa mine Skuldre.

En Dag kom en Doktorfrue hen til mig og sagde: »Skal jeg sige Dem, hvad jeg tror?«

»Ja, Tak.«

»Jeg tror, De har en stor Mission at udrette her.«

»Det tror jeg selv,« svarede jeg og tænkte efter, men hvor er Lønnen for den forskellige Mission dog uligelig fordelt, og at Fruen havde Ret skal ingen betvivle, for jeg har tit erfaret Folk gyse, naar de saa mine Ska-vanker, og det var i Grunden ikke saa underlig; for mon det ikke var Respekt for Livets Alvor, thi ogsaa jeg er et Udslag af Kærlighedens Frugt.

En anden Dag kom en Skolelærerenke og sagde til mig: »Skal jeg sige Dem, hvad jeg læste ude paa Kirkegaarden?«

»Ja, Tak.«

Og hun fremsagde følgende Vers nogle Gange for mig, som jeg efter Hukommelse gengiver her:

»Besad jeg nogen Dvd,
regn mig det ej til Ære,
jeg havde mange Fejl,
lad dem forglemte være.«

Og jeg tænkte siden, at min Gravskrift passende kunne sammenfattes i denne Strofe:

Fra Vuggen til Graven
paa Krykker ledsagen.

Ja, Odense Assistentskirkegaard er landskendt som og efter Sigende Danmarks smukkeste Kirkegaard.

Den skæbnesvangre Augustdag 1914, da Verdenskrigen udbrød, kom Kirkegaardens gamle Opsynsbetjent, Veteran fra 64, rask ind ad Hovedlaagen stærkt greben af Situationens Alvor, holdt sin Stok truende op mod mig, idet han gik forbi og sagde: »Nu mobiliserer vi.«

»Naada, uha!«

Nu var Krigsdjævelen altsaa sluppen løs, Militærvæsenets Rustningsgalskab var moden til Daad, som paa faa Aar ganske ruinerede Jorden, Militarismens Storhed, Kristendom, Civilisation og Kultur værdig, ikke hvad? men jeg siger som uomstødeligt sandt, og man behøver nemiig ikke at være Professor for at kunne sige Sandheder, Kristendommens, Civilisationens og Kulturens, ja, kort sagt Historiens største, syndigste og sorteste Skamplet.

Med mine Leveaar til Dato, omtrent lige- lig fordelte mellem Land og By, har jeg nu paa nært Hold lært Livet at kende og fortryder det ikke, da kun Kendskab til den ene Del absolut giver Snæversyn paa Livet i sin Helhed.

Af Forsynet udrustet med et fornøjeligt Sind og en god Forstand, som hjalp mig

godt over Livets mange Genvordigheder, og trods min Vanførhed med et godt Helbred, indtil jeg var 42 Aar gammel, da fik jeg et Nervechock, som jeg ikke rigtig siden har forvundet og formodentlig heller aldrig helt slipper Virkningen af; jeg er bleven skrøbelig og kan ikke mere gaa mine vante Ture hen over mit kære Anlæg, min snævre Horisont er yderligere bleven indskrænket, jeg maa holde mig hjemme og en Del til Sengs, men takket være en kærlig Pleje af min yngste Søster, som uegennyttig tog sig af vort lille Hjem, og ved hvis Hjælp det tilfodes mig at være med i Livet som jeg var; jeg kan ikke lønne hende derfor, men jeg tror, at Gud kan velsigne hendes Liv for sin opofrende Gerning.

Hvad angaar min fysiske Fremstilling i dette lille Skrift, vil hosstaaende Attest godtgødtgøre Rigtigheden af:

Kristian Nielsen, 39 Aar gl., boende Sdr. Boulevard 92 over Gaarden, har jeg D. D. undersøgt. Han lider af Kontrakturer (∴ Sammentrækninger) i Skulderleddene, Albuleddene, Haand- og Fingerleddene samt i Hofte-, Knæ-, Fod- og Taaled i en saadan Grad, at han ikke blot er ganske uskikket til at erhverve sig Noget, men han maa ogsaa have Hjælp til Paa- og Afklædning, Spisning osv. Kontrakturerne ere medfødte og uhelbredelige. Han lider tillige af et meget

stort, adskilligt mere end Mandshoved stort, højresidigt Lyskebrok, som naar lige ned til Knæet; det er irreponibelt (∴ det kan ikke sættes op) og inoperabelt (∴ det kan ikke opereres).

Odense, den 21. Juli 1913.

M. C. Seedorff,
Stiftsfysikus.

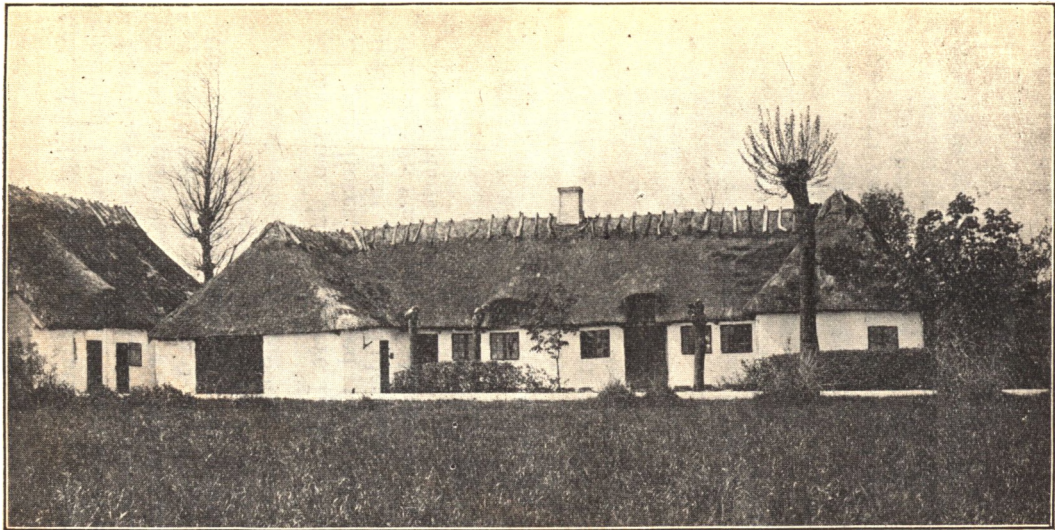
Altsaa, som du ser, kære Læser, ingen Dans paa Roser, men ved Guds Hjælp naaede jeg frem gennem Tiderne til Dato.

Odense, Sdr. Boulevard 92, »Havehuset«,
den 6 Marts 1920.

Kristian Nielsen.

Uglebjerghuset.

